

[Villemoes.]

oplyst. Men i hvert Fald maa jeg, hvor højt jeg end sætter de paagældende Embedsmænd som Embedsmænd, sige, at det kan ikke være Rigsdagens Opgave at finde ud af dette Spørgsmaal. Det maa Administrationen gøre, og kan de nuværende Ministre og de nuværende Embedsmænd ikke gøre det, saa maa der være andre, der kan. Jeg mener, det er en Falliterklæring, naar man siger, at det er administrativt-teknisk umuligt at komme ud af det.

Jeg forstaar, at man i det andet høje Ting har forhandlet om Muligheden af at faa flere Varer taget ud af Valutacentralens Arbejdsomraade. Det er heller ikke ukendt, at Dagbladet „Politiken“ har luftet visse Frihedstilbøjeligheder og bl. a. netop ventileret Spørgsmaalet, om Kul og Koks kunde sættes paa Frilisten. Ja, jeg kan kun sige i al Beskedenhed, at jeg har haft den Tanke hele Tiden under Valutalovgivningen. Jeg behøver blot i saa Henseende at henvise til mine Udtalelser i det høje Landsting, sidste Gang vi behandlede denne Sag, nemlig den 11. Marts d. A., altsaa for ikke saa længe siden — de findes i Tidenden Sp. 1294. Det er derfor for mig paa den ene Side glædeligt, at det synes, som om mine Synspunkter vinder Terræn, men paa den anden Side er det for mig sørgeligt, at de paagældende har en saa minimal Indflydelse paa dette Omraade, som det har vist sig at være Tilfældet. Det er jo nemlig Sandheden, at det radikale Parti og jeg og „Politiken“ alle sammen har haft lige lidt Indflydelse paa denne Lovgivning indtil dette Minut. Det store Dagblad kan lufte Frihedsbegreber og glæde visse Grosserere, men det kan ikke ændre en Tøddel i det, der foregaar paa den danske Rigsdag paa dette Omraade — det har i hvert Fald ikke kunnet det indtil dette Minut.

Som Afviklingsforslag er Lovforslaget intet værd. Det er for øvrigt noget, som alle Erhverv er klar over. Dersom Danmark skal fortsætte med at gaa Handelsaftalernes Vej — og der er jo næppe foreløbig Udsigt til nogen Ændring paa dette Omraade —, saa behøver vi heller ikke at have en Valutacentral for at overholde de Forpligtelser, vi har paataget os over for Udlandet. Jeg og mit Parti er imod den Opbygning af Loven, som her finder Sted.

Vi har Gang paa Gang talt derimod. Vi har stillet Ændringsforslag, som fuldt ud dækkede det, der er nødvendigt. De store Erhvervsorganisationer kan se, at Loven i saa Henseende er gaaet over Gevind, og heldigvis er der efterhaanden flere og flere, der kan se, at de velbekendte og saa ofte omtalte Grunde, de valutamæssige og de beskæftigelsesmæssige, altsaa de beskyttelsesmæssige, ikke med Rette kan anvendes som Motivering for Ordningens Opretholdelse. Mit Parti er villigt til at medvirke til Vedtagelse af det, der paa dette Omraade er nødvendigt. For ikke at komme med Gentagelser tillader jeg mig at henvise til min Tale her i det høje Ting den 10. Februar i Aar — den findes Sp. 733—54 —, hvor jeg gennemgik de tre Hovedformaal, det valutatariske, det beskæftigelsesmæssige og det handelspolitiske, som Regeringen ønsker at pleje, og hvor jeg paaviste, at det var en fundamental Misforstaaelse fra Regeringspartiernes og den højtærede Handelsministers Side, at disse Formaal sker Fyldest, som man arbejder i Øjeblikket.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) var i sin Tale lidt inde paa, hvor meget man havde gjort for Beskæftigelsen. Jeg skal ikke her komme videre ind paa de tre Formaal, idet jeg, som sagt, henviser til mine Udtalelser om dette Spørgsmaal for faa Maaneder siden, men jeg kan dog ikke lade være med at sige, at her er ogsaa et Punkt, hvor den høje Regering i allerhøjeste Grad søger at bluffe Befolkningen og de Vælgere, som Regeringen mener at skulle tjene, idet den taler om, hvilke store Gerninger den har gjort med Hensyn til at skaffe Arbejde og Beskæftigelse, det Spørgsmaal, paa hvilket den væltede den forrige Regering. Sjældent har man været ude for noget lignende. Tørre Tal kan jo bevise, at de Tal, man manøvrerer med fra Regeringens Side, slet ikke kan holde. Jeg kender de Tal, som staar i Embedsmændenes Fremstilling, men naar man peger paa de optalte beskæftigede og siger, at Tallet i Aarene 1931—36 er steget med 86 000 Mand, saa glemmer man, at Antallet af organiserede Arbejdere i samme Periode er steget med 113 000. Altsaa, der medregnes nu som beskæftigede Tusinder af Arbejdere, som ogsaa før havde Arbejde, men som blot ikke taltes med, eftersom